

Cuprins

Partea întâi

La început...

1. Hoțul John	19
2. Sînt Ozzy Zig și vreau un gig.....	58
3. Vrăjitoarea și nazistul.....	91
4. „Băieți, voi nu sînteți <i>negri!</i> “	122
5. Cum l-am omorît pe popă (în „Atrocity Cottage“).....	144
6. Sfirșitul e aproape	169

Partea a doua

De la capăt

7. Des Moines	207
8. În timp ce dormeam.....	246
9. Betty, unde-i barul?	275
10. Gol de memorie	321
11. Mort din nou.....	351
Observații clinice	391
<i>Mulțumiri</i>	403
<i>Credite fotografice</i>	405

Ozzy Osbourne

și

CHRIS AYRES

EU SÎNT OZZY

Traducere din limba engleză
și note de Mircea Pricăjan

POLIROM
2021

În afară de „The Writ”, nu pot să spun că sînt foarte mîndru de ce s-a mai întîmplat în perioada aia.

Cum ar fi să-l ameninț cu arma pe Bill în timpul unui trip pe bază de LSD, la Bulrush Cottage. Arma nu era încărcată. Dar el nu știa asta, și nici eu nu i-am spus. A fost foarte înțelegător cu privire la incident la vremea aia, dar n-am mai discutat niciodată despre asta de-atunci, ceea ce înseamnă că trebuie să-l fi marcat profund.

La drept vorbind, în perioada aia am avut mai multe experiențe urîte cu LSD-ul. Într-o altă seară eram la Fields Farm, fosta casă închiriată a lui Bill, în care se mutaseră cîțiva tehnicieni, și, cine știe de ce, ne-am făcut praf ca porcii. În seara aia domnea o atmosferă apăsătoare, fiindcă un puști tocmai se înecase în lacul de pe proprietate pe cînd se dădea cu o canoe, iar polițiștii căutaseră și în gaură de șarpe. Dragaseră lacul să dea de cadavru, dar căutaseră și droguri. Cu alte cuvinte, nu era tocmai cel mai bun moment să iei LSD. Dar asta nu ne oprea pe noi. Îmi amintesc doar că am pornit teleleu pe un cîmp și-am întîlnit doi cai. Atunci, unul i-a spus celuilalt: „Să-mi fut una, gagiul ăla poate să vorbească”, iar eu m-am speriat ca de dracu’.

Pe deasupra, am lovit-o pe Thelma, probabil cel mai groaznic lucru pe care l-am făcut în viața mea. Am început să fiu autoritar cu ea, iar biata femeie trebuie să fi fost îngrozită de moarte. Ce făcea ca totul să fie chiar mai rău era faptul că tocmai ne venise pe lume al doilea copil – micuțul Louis. Thelma a suferit mult alături de mine, iar asta, știți, regret sincer. Dacă îmi doresc un lucru pe lume, acela e să pot lua totul înapoi. Dar sigur că violența – de orice fel – n-o poți lua niciodată înapoi. O să merg în mormînt cu povara asta. Părinții mei obișnuiau să se caștească des, deci poate că mi-am spus că așa se face. Asta însă nu-i o scuză. Într-o seară, pe cînd nu știam de mine din cauza băuturii și a pastilelor, am lovit-o pe Thelma atît de tare, că i-am învinețit un ochi. A doua zi urma să ne întîlnim cu tatăl ei, și mi-am spus: „Băga-mi-aș să-mi bag, acuma o să mă rupă în bătaie”. Dar el n-a spus decît: „Și care dintre voi a cîștigat, eh?”.

Cel mai trist este că abia după ce m-am lăsat de droguri am înțeles cu adevărat cât de oribil m-am purtat. Dar acum știu, credeți-mă.

În timp ce se întîmplau toate tîmpeniile astea, am decis să mai facem un album – de data asta plecînd cu instrumente și bagaje în America, la Criteria Studios, în Miami. Titlul asupra căruia am convenit era *Technical Ecstasy*, chit că nu pot să spun că eram sută la sută entuziasmat. Costul de producție al albumelor noastre devenise de-acum absurd de mare. Înregistraserăm *Black Sabbath* într-o singură zi. *Sabotage* ne luase aproape patru mii de ani. Pentru *Technical Ecstasy* n-a fost nevoie chiar de atîta amar de vreme, dar costul înregistrării lui în Florida a fost astronomic.

În tot acest timp, vînzările noastre scădeau vertiginos, casa de discuri nu mai era la fel de interesată ca înainte, tocmai primiserăm o decizie de impunere de un milion de dolari de la fiscul american, nu ne permiteam să achităm taxele de judecată și nu aveam nici manager. La un moment dat, am ajuns ca Bill să se ocupe de telefoane. Mai rău de-atît, totuși, era faptul că pierduserăm direcția. Problema nu era că experimentam pe plan muzical. Ci, mai degrabă, că nu mai știam cine sîntem. Acum aveai o copertă de album ca *Sabbath Bloody Sabbath*, cu gagiul ăla atacat de demoni pe ea, și-n minutul următor aveai doi roboți care fac sex în timp ce urcă-n mă-sa pe niște scări rulante, adică ceea ce apare pe coperta de la *Technical Ecstasy*.

Nu spun că albumul a fost slab de la cap la coadă – n-a fost. De exemplu, Bill a compus o piesă numită „It's Alright”, pe care o adoram. El o și interpreta vocal. Are o voce excelentă și m-am bucurat nespus să-l las să facă onorurile. Dar începusem să-mi pierd interesul și mă tot gîndeam la cum ar fi să am o carieră solo. Îmi făcusem chiar și un tricou pe care scria „Blizzard of Ozz”. Între timp, în studio, Tony spunea întruna: „Trebuie să cîntăm ca Foreigner” sau „Trebuie să cîntăm ca Queen”. Dar mie mi se părea ciudat că trupele pe care noi le influențaserăm odată ne influențau acum pe noi. Pe de altă parte, eu mă lăsam

pradă alcoolului și drogurilor și spuneam o mulțime de chestii nasoale, făceam tîmpenii, eram insuportabil.

De fapt, problemele mele cu alcoolul au fost atît de grave în timpul înregistrărilor la *Technical Ecstasy* în Florida, încît, la întoarcerea acasă, m-am internat la un sanatoriu numit St George's. Numele real era Azilul Comitatului Stafford, dar îl schimbaseră ca să-i facă pe nebuni să se simtă mai bine. Era o clădire victoriană mare și veche. Întunecată și sordidă, ca platoul unui film științifico-fantastic. Primul lucru pe care mi l-a spus doctorul cînd m-am prezentat acolo a fost:

— Vă masturbați, domnule Osbourne?

— Am venit aici să mă tratați la cap, nu la pulă, i-am răspuns.

N-am făcut mulți purici acolo. Vă spun cu mîna pe inimă: doctorii de la țacăniți sînt mai duși cu pluta decît pacienții.

Atunci Thelma mi-a cumpărat niște găini.

A crezut, probabil, că asta o să mă ajute să revin cu picioarele pe pămînt. Și așa a fost – preț de vreo cinci minute. După care chestia s-a fisîit – mai ales cînd mi-am dat seama că Thelma se aștepta ca eu să curăț după orătăniile alea căcăcioase și să le dau de mîncare. Așa că am început să caut un motiv să scap de ele.

— Thelma, i-am spus într-o dimineată, cînd simțeam că nu se mai poate. De unde ai luat găinile alea? Sînt stricate.

— Cum adică sînt *stricate*?

— Nu fac ouă.

— Păi, ar ajuta dacă le-ai da de mîncare, John. În plus, probabil că-s stresate, biete de ele.

— De ce spui asta?

— Pe bune, John? Ai pus lîngă coteț un panou pe care scrie: „Oflag 14”¹. Știu că ele nu pot să citească, totuși...

— E doar o *glumă*.

1. *Oflag* (din cuvîntul german *Offizierslager*) a fost un tip de lagăr de prizonieri de război pentru ofițeri înființat de armata germană în cele două Războaie Mondiale.

— Probabil că nu ajută nici faptul că tragi focuri de avertisment peste capetele lor în fiecare dimineată.

— Oricui îi prinde bine puțină încurajare.

— Le sperii de nu se văd. Dacă o ții așa, pînă la urmă o să facă infarct.

Dă, Doamne, mi-am spus.

Treceau săptămîni și apoi luni, și eu uitam să hrănesc găinile, iar ele uitau să dea ouă. Nu auzeam de la Thelma decît: „John, dă de mîncare la găini”. Sau: „John, nu uita să dai de mîncare la găini”. Sau: „John, ai dat de mîncare la găini?”.

Mă scotea dracului din minți.

Încercam să mă relaxez – crearea albumului *Technical Ecstasy* fusese epuizantă, în special din cauza bețiilor – și uite că n-aveam pic de liniște. Dacă nu era Thelma, erau avocații. Dacă nu erau avocații, erau contabilii. Dacă nu erau contabilii, era casa de discuri. Și dacă nu era nici casa de discuri, erau Tony, Bill și Geezer, preocupați de „noua direcție” sau îngrijorați de deciziile de impunere fiscală.

Nu puteam face față decît amețindu-mă tot timpul.

Pînă cînd, în cele din urmă, am pierdut controlul.

Stătusem treaz toată noaptea – la Hand & Cleaver pînă la închidere, urmase altă pileală acasă, apoi cîteva prize de cocaină, apoi niște hașiș, apoi iar niște coca, apoi un leșin scurt pe la ora micului dejun ca să-mi recapăt puterile, apoi niște coca doar ca să mă pun iar pe picioare. Și cît ai clipi era ora prînzului. Așa că am golit o sticlă de sirop de tuse, trei pahare cu vin, am mai tras niște coca, un joint, jumătate de pachet de țigări și o bucată de ruladă cu ou. Dar, oricît băgam în mine, nu reușeam să scap de un sentiment oribil de neliniște. Deseori mă încerca sentimentul ăsta cînd mă întorceam din America: mă trezeam stînd în bucătărie cu orele, doar deschizînd și închizînd ușa de la frigider; sau stînd în living în fața televizorului, trecînd de pe un canal pe altul, fără să urmăresc ceva cu adevărat.

Dar de data asta ceva era diferit.

Îmi pierdeam mințile.

Alt leac nu exista: trebuia să mă întorc la Hand & Cleaver și să-mi revin.

Tocmai eram pe cale să ies din casă, când am auzit-o pe Thelma coborînd treptele. A intrat în bucătărie și a spus:

— Mă duc la mama după copii.

Am urmărit-o cum a luat un teanc de reviste *Good Housekeeping* de pe masă și a dat să le bage în geantă. Atunci s-a oprit și s-a întors să se uite la mine, cum stăteam lingă frigider în chiloți și-n halat de casă, cu țigara în gură, scărpinîndu-mă temeinic la coaie.

— Ai dat de mîncare la găini? a întrebat.

— Ți-am zis că-s stricate.

— Tu numai dă-le de mîncare, John, pentru numele lui Dumnezeu. Sau știi ce? Lasă-le să moară – nu mă mai interesează.

— Eu mă duc la pub.

— În halatul plușat primit de Crăciun?

— Îhî.

— Frumos, foarte frumos.

— Nu mi-ai văzut șlapii?

— Vezi în culcușul cîinelui. Mă întorc la opt.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că ieșeam împleticit din casă, încălțat cu cizme de gumă – nu-mi găsisem șlapii –, și porneam spre pub. În mers, mă chinuiam să leg cordonul halatului. Nu voiam ca vreun fermier să-mi vadă boașele goale; mai ales țicnitul bărbos travestit.

Cînd am ajuns la poarta de la capătul aleii, m-am răzgîndit brusc. „Știi ce?“, mi-am zis. „O să dau de mîncare la găinile alea. Pula mea. Dacă asta o face fericită, le dau de mîncare.“ Așa că m-am întors și am pornit legănat spre casă. Dar acum îmi era sete, deci m-am dus unde era parcat Range Roverul, am deschis portiera și-am vîrît mîna în torpedou după sticla mea de scotch pentru situații de urgență.

Gîl-gîl. *Ahhh*. Așa-i mai bine! Rîgîială.

Mai departe spre grădină... Dar atunci m-am răzgîndit iar. „Dă-le-n pulă de găini!“, mi-am zis. „Nici măcar n-au făcut un ou pentru mine! Îmi bag pula-n ele! Să le fut!“

Gîl-gîl. *Ahhh*. Rîgîială. Am aprins altă țigară.

Atunci mi-am amintit că nu terminasem țigara pe care o aveam deja între buze, așa că i-am făcut vînt în grădina de zarzavaturi a Thelmei. Am schimbat iarăși direcția, de data asta mergînd spre hambar.

Am dat ușa de perete și-am rămas proțâpît acolo, cu ochii la pușca semiautomată Benelli din rastel. Am luat-o în mîină, am deschis magazia ca să vîd dacă era încărcată – era –, după care am început să-mi umplu buzunarele halatului cu cartușe. Apoi m-am întins după canistra cu benzină pe care grădinarul o ținea pe raftul de sus pentru mașina de tuns iarba – aia cu care mergeam eu la pub din cînd în cînd, așa, de amuzament (mi-o cumpăraseră cei de la biroul lui Patrick Meehan, deși eu le cerusem o secerătoare).

Și așa, cu canistra într-o mîină, cu pușca în cealaltă și cu scotch-ul la subraț – pușcînd în continuare din țigară –, am străbătut împleticit grădina spre cotețul găinilor. Soarele apunea deja și cerul căpătase o nuanță roșie-portocalie. În capul meu, n-o auzeam decît pe Thelma spunînd: „John, dă de mîncare la găini. John, ai dat de mîncare la găini?”

Apoi pe contabilul nostru zicînd: „Băieți, e groasă. Asta e o decizie de impunere de *un milion de dolari* de la fisc”.

Și pe Geezer spunînd: „O să intitulăm albumul *Technical Ecstasy*. Ne trebuie o direcție nouă. N-o putem ține la infinit cu prostiile alea cu magia neagră”.

Nu se mai termina. Iar și iar.

„John, dă de mîncare la găini.”

„Băieți, e groasă.”

„O să intitulăm albumul *Technical Ecstasy*.”

„John, ai dat de mîncare la găini?”

„O decizie de impunere de *un milion de dolari*.”

„John, dă de mîncare la găini!”

„Ne trebuie o direcție nouă.”

„E groasă.”

„N-o putem ține la infinit cu prostiile alea cu magia neagră.”